

HOOFDSTUK ÉÉN

GRIJZE ROOKSLIERTEN KRINGELDEN de blauwe hemel in en werden meegevoerd over het grasland om te verdwijnen in de hitte-waas. Het bos dat eens zo groen en dichtbegroeid was, zag er nu kaal en zwartgeblakerd uit. Het was een woestenij vol modder en afgebroken stammen. De plotselinge regenbui was alweer voorbij en er hing een bittere stank in de lucht.

Fier stond er heel stil bij, met opgeheven kop. Alleen het puntje van zijn staart bewoog onrustig heen en weer. Achter hem wachtte zijn nieuwe troep zwijgend af. Zonder om te kijken voelde hij hun aanwezigheid, alsof hun kracht de zijne aanvulde.

En die stille kracht had hij hard nodig. Want vlak voor hem stond de bruut met de zwarte manen van wie iedereen had beweerd dat hij dood was. Niet dat Fier dat ooit had geloofd. Hij had altijd geweten dat dit beest nog leefde, hij voelde het in zijn bloed en in de kwaadaardige sfeer die nog altijd boven Bravelands hing. Dit was het monster dat zijn vader, Fidel, had afgemaakt. De moordenaar die zijn adoptievader, Galant, had misleid en

gedood. De woesteling die goedkeurend had toegekeken toen Fiers moeder, Swift, werd verblind.

Titaan. De leeuw die ik gezworen heb te doden.

Die krankzinnige zwarte ogen ontmoetten zijn blik en Fiers lijf trilde van pure haat. Hij keek niet weg.

Achter Titaan stond eveneens een troep die hem steunde, maar dat waren geen leeuwen. Het waren de goudwolven die de afgeloopen maanden dood en verderf hadden gezaaid in heel Bravelands. Vechtlustig ontblootten ze hun kleine, scherpe tanden, en hun gele ogen schitterden van boosaardigheid. Ze slopen en stapten heen en weer met de krachtige elegantie van een leeuw. Fier wist hoe dat mogelijk was: de aura die ze hadden was afkomstig van de leeuwen die ze hadden gedood, wiens zielen ze hadden verorberd.

Titaans zachte, dreigende gegrom verbrak de stilte. 'Je bent gegroeid, Fier.'

'Ja.' Tot zijn grote opluchting was Fiers stem krachtiger en duidelijker dan hij gedacht had. 'Ik ben groot genoeg om mijn belofte te vervullen, Titaan. Ik was nog maar een welp toen ik zwoer je te doden, maar ik ben van plan me aan mijn woord te houden.' Hij rechte zijn schouders en liet zijn tanden zien. 'Ik daag je uit, moordenaar. Vecht tegen me. Nu. Hier. Meteen.'

Voordat hij twee passen in Titaans richting had gezet, hoorde hij zijn eigen troep naar adem happen.

'Wacht!' riep Brutus.

Een kleine gedaante holde op Titaan af en bleef naast hem staan. Het was niemand minder dan Titaans brutale jongste welp

en het zusje van Brutus. Ze trok haar lip op in een spottende lach en liet haar kleine, scherpe tanden zien.

‘Laat mij hem voor je doden, vader.’

Titaan keek kort op haar neer en zijn ogen fonkelden van genoegen. ‘Jij bent echt een kind van je vader, Vileine. Maar dit is niet jouw gevecht. Achteruit!’

‘Ja, achteruit!’ snauwde ook Fier met een kwade blik op de welp die hij ooit had beschermd en geholpen. Ze was altijd al arrogant en zelfzuchtig geweest, maar ze leek nu wreder dan ooit. Hij had geen geduld meer met haar. ‘Geen spelletjes meer!’

‘Ha!’ Titaans vergeelde snijtanden glansden vochtig en dropen van het speeksel. ‘Je hebt gelijk, Fier. Geen spelletjes meer. Als je slim bent, draai je je om en maak je dat je wegkomt. Net als die keer dat ik Galant doodde toen jij nog een doodsbang welp was en je meteen op de vlucht sloeg. Die welp ben je nog steeds, hoe hard je ook gromt en je opricht. Je bent nog steeds die kleine Fier, de lafaard die niet thuishoort in Bravelands!’ Titaans ogen gloeiden van waanzin. ‘Denk je dat je me *nu* kunt verslaan? Nu ik sterker ben dan ooit? Mijn hart en mijn buik zijn vervuld van de zielen van alle dieren die ik heb gedood. Hun kracht is nu van mij. Vlucht, verstop je weer bij de bavianen. Je maakt nu nog minder kans om me te verslaan dan toen!’

Fier liet een diep grommend keelgeluid horen. ‘Je kunt zeggen wat je wilt, Titaan. Maar die preken zullen je niet helpen.’ Hij zette heel bewust een paar stappen naar voren.

‘Als je erop staat.’ Titaan trok zijn krachtige schouders omhoog.

‘Dan zal ik jouw hart verslinden zoals ik dat van de Opperouder heb verslonden.’

Fier had nog een poot in de lucht en hij voelde hem trillen.
Doorn? Wat?

‘Je hoort me goed,’ gromde Titaan. ‘Die baviaan die beweerde de leider van heel Bravelands te zijn. Dat was een smakelijk hart, zo... bezield.’

Fier voelde zijn keel droog worden en dichtknijpen. Zijn maag draaide zich om. Was Doorn dood? De baviaan die al zijn hele leven lang zijn beste vriend, bondgenoot, steun en toeverlaat was geweest?

Dit kan niet waar zijn...

Aan de kwaadaardige sneer kon Fier afleiden dat Titaan niet loog. Woede en verdriet streden om het hardst in zijn binnenste en opeens zette hij de aanval in. Hij schoot over de vlakke om zijn klauwen in Titaans nek te zetten.

Smalle, goudkleurige gedaantes sprongen meteen op hun leider met de zwarte manentooi af om hem te omringen en beschermen. Hun magere poten wierpen stofwolkjes op.

Fiers keel brandde, zijn ogen prikten en heel even leken zijn poten te aarzelen, maar grimmig zette hij door. Vlijmscherpe tanden boorden zich in zijn schouders en rechterflank, maar hij schudde de wolven van zich af en mepte er eentje met een krachtige pootslag opzij. Het dier jankte en smakte neer op de stoffige aarde, maar zijn plek werd onmiddellijk ingenomen door anderen. Ze beten en klauwden.

In de chaos danste en dwarrelde het stof alle kanten op en Fier

kon niets zien. Hij gromde woedend, maaide om zich heen en sloeg nog meer wolven van zich af. Titaans wrede getreiter drong door de wazige stofwolken heen.

‘Je hebt er niet eentje kunnen redden, hè, Fier? Je vader niet. Je dierbare vriend, Fidel, niet. Je moeder niet. Je kon zelfs niets doen voor die baviaan!’

Volg zijn stemgeluid, dacht Fier. *Gelukkig kan hij het niet nalaten om te blijven praten*. Met een flinke stoot sloeg hij nog een wolf van zich af en hij sprong in de richting van Titaans stem. Ergens links van hem was iets aan de poot. Hij hoorde het gejammer en angstige gegrom van een kleinere leeuw die door de wolven werd aangevallen, maar hij kon het zich niet veroorloven zijn aandacht te verleggen. De rest van zijn troep zou het wel regelen.

Fier was nu heel dicht bij Titaan. Hij zag zijn silhouet al in de stoffige lucht en spande zijn spieren om de aanval in te zetten.

Vileine sprong uit de stofwolk vandaan om hem de weg te versperren. Haar ogen schitterden.

‘Wil je mijn vader aanvallen? Of Brutus redden?’

Fier kwam geschrokken tot stilstand.

Verderop hoorde hij Titaan vermaakt grommen. ‘Een overbodig spel, mijn kleintje, maar wel een leuke afleiding. Zullen we eens zien wat hij beslist? Denk goed na, Fier.’

Vileine draaide haar kleine kop om en brulde naar een groepje goudwolven: ‘Dood hem! Dood mijn verrader van een broer!’

Heel even werd Fier gekweld door een tergende besluiteloosheid. Hij staarde voor zich uit. Wat hij daarnet vanuit zijn ooghoek had gezien waren twee wolven die de jonge Brutus van de

rest van de troep scheidden. Met hun tanden in zijn poot en zij sleurden ze hem mee naar een onbegroeid stuk grond. Brutus' ogen schoten in blinde paniek heen en weer.

'Titaan! Roep ze terug!' brulde Fier. 'Zelfs jij zou je eigen welp niet doden!'

'Brutus is mijn welp niet meer,' bromde Titaan terwijl hij een paar passen naar voren deed. 'Hij heeft zich aangesloten bij mijn vijand. Mijn nieuwe zielsverwanten mogen met hem doen wat ze willen.'

Vileine keek Fier triomfantelijke grijnzend aan. Met een kreet van plezier stortten nog meer goudwolven zich op de ineengedoken Brutus. Fier hoorde zijn eigen troep achter hem brullen en op de jonge welp af springen. Maar hij was dichterbij en hij wist dat hij geen keus had. Hij keerde Titaan de rug toe en belaagde de wolven.

Fier reageerde zijn frustratie af in zijn aanval. Hij klauwde, scheurde en brak wat hij maar te pakken kreeg. Hij voelde hoe zijn tanden vlees aan stukken scheurden, zijn poten tegen schedels en ruggengraten ramden, en een voor een zag hij de wolven wegrollen om er jankend en jammerend vandoor te gaan. Zijn bloed kookte en het was alsof hij rood zag. Maar de rest van zijn troep was nu bij hem en hielp hem de wolven genadeloos aan te vallen.

Het gevecht was nu echt geen eerlijke strijd meer. Het duurde niet lang voordat de resterende wolven rechtsomkeert maakten en vluchtten. Brutus lag bloedend en gehavend op de grond. Toen Fier zich razend omdraaide naar Titaan en zijn dochter, waren ze allebei verdwenen.

Fier sprong naar de plek waar Titaan zojuist nog had gestaan. Daar trof hij alleen nog pootafdrukken aan, samen met platgetrapt vergeeld gras en de stank van het kwaad.

Hij gooide zijn kop achterover en liet een woest gebrul horen.

‘Je zult tegen mij vechten, lafaard! Op een dag zul je de confrontatie moeten aangaan!’

En op die dag, Titaan, zul je sterven.